

Dragi g. Doropoljski!

Ker bi se rad seznanil z Vami, zato Vam pišem sledeče: Nov naročnik sem in sem prejel 1., 2. in 3. številko „Zvončka“. Kakor sem se prepričal, je jako lep, posebno mi je všeč povest „Gašpar, Mihec in Baltazar“.

Na „Zvonček“ je naročen tudi moj součenec Zvonko Šušteršič. V 3. četrtletju v šoli, t. j. v III. razredu ljudske šole, sem dobil prav dobro izpričevalo.

Moj stari oče Ivan Lapajne je bil ravnatelj meščanske šole v Krškem, Morda ga poznate, g. Doropoljski. Gospodu uredniku je gotovo znan. On je pisal knjige. Jaz pa hočem pisati Vam.

Prosim, priobčite to moje pismo v svojem kотиčku!

Svetko Lapajne,
učenec v Krškem.

Odgovor:

Ljubi Svetko!

Tvojega starega očeta dobro poznam. Na polju našega narodnega šolstva si je kot izboren šolnik in priznan pisatelj pridobil mnogo odličnih zaslug. Vsi ga cenimo in spoštujemo. Glej, da boš tudi Ti kdaj svojemu staremu očetu enak po narodnem mišljenju in delovanju!

Ljubi gospod Doropoljski!

Učenka sem prvega razreda. Poznam že vse črke. Imamo „Zvonček“. V naši papirnici delajo papir za „Zvonček“. Mimo teče Ljubljanica. V stari strugi so vodne putke. Rada jih gledam.

Srčne pozdrave!

Dragica Diehlerjeva,
učenka v Vevčah.

Odgovor:

Ljuba Dragica!

Privoščil bi vsem svojim kottičarjem, da bi ogledali lepe in zanimive naprave v Vevčah, ki izdelujejo pod vodstvom spretnih strokovnjakov papir za naš ljubi „Zvonček“. Kadar boš spretneje sukala pero, takrat nam natančneje opišeš vso

papirnico. — Pozdravi svoje putke in vse one, ki skrbе za to, da moremo „Zvonček“ tiskati na tako lepem papirju!

Gospod Doropoljski!

Priporočam se Vam, gospod Doropoljski, ako bi smela jaz mlada Jugoslovenka sodelovati v Vašem kottičku.

Prvi majniški dan v gozdu.

Prvega majnika sem se napotila v gozd, da se naužijem svežega zraka. Kako prijetno je to vplivalo name! Prijetni vonj cvetk, šumenje drevov in žuborenje bližnjega potočka — vse to je bilo zame nekaj novega, nenavadnega. Tu pa tam se je oglasila ptica pevka in zažvrgolela svojo pesemco, tam se je zopet oglasil v grmu kos. Sedaj je zopet zakvakala mala žabica v lužici. Sedaj je zapela ptica v zraku. Kar vsa zamaknjena sem to opazovala. Zdaj pa zdaj je zatrepetala v potočku mala ribica, igraje se z urnostjo gibčnega životka. Solnce se je že poslavljalo od nas. Nisem se zmenila za to, marveč vsa zamaknjena sem opazovala prirodo. Večeriti se je začelo; vsa žalostna sem se napotila proti domu, zakaj izginile so moje sladke sanje. Tako sem prebila prvi majnik v gozdu — ostane mi v spominu

S hvaležnim spoštovanjem

Anica Gelzetova,

učenka meščanske šole v Ribnici.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Objavljam Tvoj opis prvega majniškega dne v gozdu, ki je nate tako ugodno vplival. V prirodi je razodete največ lepote, ki jo uživa človek čistega srca.

Ljubi gospod Doropoljski!

Slišala sem, da sprejemate radi pisemca otrok. Zato Vam tudi jaz pišem. Prosim lepo, sprejmite to pismo v svoj kottiček. „Zvonček“ čitam jako rada. Posebno mi ugajajo pisemca v kottičku. V

Šolo hodim jako rada. Letos sem samo en dan zamudila. Najrajša imam računstvo. Pa rišem tudi rada. Moj oče je uradnik pri premogokopu. Tudi jaz sem že bila v premogokopu. Notri je grozna tema. Tudi vode je precej notri. Drugič Vam pišem več o premogokopu. Za sedaj pa sprejmite srčne pozdrave od

Adele Jerčinove
v Stranica pri Konjicah.

Odgovor:

Ljuba Adela!

Ne dvomim, da bo mene in vse moje koticarje jako zanimalo, ako izpolniš svojo obljubo in nam o premogokopu kaj več poveš. Tebi bo to gotovo lahko delo, ker si si premogokop sama ogledala. Sedi in piši!

Velebenjeni gospod Doropoljski!

Prosim Vas, da sprejmete tudi mene med koticarje. Hodim v 4. razred ljudske šole. Obiskujem tudi že tretje leto sokolsko telovadbo. Za telovadim v 2 oddelku naraščaja. Z bratom Ljubom čitava rada „Zvonček“, posebno povesti. Najrajši grem z atekom v tvornice, kjer so stroji. Tudi vlak gledam rad in naprave na progi. Prosim, povejte v „Zvončku“ kaj o strojih.

Srčno Vas pozdravlja

Milivoj Humek
v Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Milivoj!

Veš, kaj ti povem? Reci svojemu očetu tiho na uho, da ga tudi jaz prosim, naj nam on kaj pove o strojih. Sam veš, kako je spreten, umen in vešč, zato mu izpolnitev Tvoje prošnje ne bo delala nobenih preglavic, kakor bi jih meni, ki vem o strojih ubogo malo. Kar z očetom se pomenita, pa bo prav in dobro zate in za nas vse!

Dragi g. Doropoljski!

Oprosite, da Vam tudi jaz pišem v Vaš kotichek. Ko je lani o Veliki noči prišel tata na dopust iz Banjaluke, mi je kupil v Ljubljani tri „Zvončke“ od leta 1916., 1917. in 1918. Letos mi ga je tudi naročil. Jako rada čitam lepe povesti in pesmi v njem. Komaj čakam prihodnje številke, ker bi rada vedela, kaj se je potem godilo s Krtačo, Murnom in Dudo. Temu Dudi je prav močno podoben moj bratec Stanko, ki je tri leta star. Imam še eno sestrico, Emico, ki hodi v drugi razred, jaz pa v tretji.

Stanujem v Konjicah, rojena pa sem v Vrtojbi pri Gorici. Jako rada bi šla domov, pa tam je vse porušeno. Tata je sedaj v Celju; vsako soboto pride domov, v nedeljo se pa zopet odpelje. Kmalu se tudi mi preselimo v Celje k tatu. Potem bomo zopet vsi skupaj, kakor nismo bili štiri leta, ker je bil tata vedno v vojni. Oj, to bo veselo, ko bomo zopet vsi skupaj živeli!

Prosim, da natisnete to moje pisemce v svojem koticčku!

Vljudno Vas pozdravlja

Marica Sobanova,
učenka III. razreda v Konjicah.

Odgovor:

Ljuba Marica!

No, sedaj pač že veš, kako se je končala povest o Krtači, Murnu in Dudi. Toliko veselja že kmalu niso imeli „Zvončkovi“ čitatelji, kolikor so jim ga provzročili ti trije junački. — Ali sedaj že skupaj živite? Bog blagoslovi tvoj novi dom!

Dragi g. Doropoljski!

Akoravno roma Vaš „Zvonček“ že dolgo vrsto let med ukaželjno slovensko mladino, sem se jaz šele sedaj, ko bivam tukaj pri teti na počitnicah, seznanil z njim.

Gimnazijec sem ter sem letos I. a razred z odliko dovršil. Stanujem v Mariboru, a sem sedaj na počitnicah pri teti v lepih Konjicah. Tetina Slavica je naročena na „Zvonček“, ima tudi več prejšnjih letnikov, ki jih je dala sedaj meni na razpolago za čitanje. Z velikim veseljem jih prebiram; osobito daljše povesti, kakor „Kekec na hudi poti“, „Bob in Tedi“ itd., mi jako ugajajo. Da, zares lep je Vaš mladinski „Zvonček“ ter pravi učitelj ter voditelj slovenske mladine. Meni se je takoj priljubil in sklenil sem, da si ga naročim. Zaradi denarja za naročnino nisem imel nikakih težkoč. Prihranil sem si namreč precej denarja (130 K), ki sem si ga pridobil s poučevanjem. Tata mi je rekel, naj ta denar pametno in previdno rabim, in mislim, da bi teh 20 K, ki sem jih odposlal kot naročnino, ne mogel bolje obrniti, zakaj „dobra knjiga je zlata vredna“, sem slišal neke.

Povedal sem že, da stanujem v Mariboru. A tu ni moja domovina! Kruta usoda nas je privedla semkaj iz lepe goriške dežele. Tam v Vrtojbi, vasi zraven Gorice, mi je tekla zibel. Ko sem jaz dorastel za šolo, smo se preselili v Gorico, kjer sem obiskoval I. in II. razred vadnice. Sedaj pa nas je vojna pregnala iz ljube domo-

vine, Bivali smo najprej 4 leta v Konjicah, od tukaj smo pa lani prišli v Maribor. — Torej že 5 let v pregnanstvu! O, da bi bila kmalu zopet svobodna naša zaslužjena domovina! Da bi ji kmalu vzšlo solnce prejšnje sreče! Da bi kmalu prišel čas, da bi Vam mogel, ljubi g. Doropoljski, pisati iz svoje domovine!

Nailepše pozdrave Vam pošilja vdani
Branko Cejan,

dijak I. a razr. gimn. v Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Branko!

Iz Tvojega lepega pisma odsevata dve odlični kreposti mladega zavednega Slovenca: ljubezen do lepe knjige in ljubezen do domovine! Želim od vsega srca, da bi Ti bili enaki vsi Tvoji vrstniki. Z zaupanjem gledamo na svojo mladino, ki se razvija in raste v krepostih in čednostih!

Spoštovani g. Doropoljski!

Z letošnjim letom sem tudi jaz „Zvončkova“ naročnica. Čitala sem ga že poprej. Posebno mi je ugajal kotiček, toda pisati nisem hotela, dokler nisem postala sama naročnica. Stara sem 10 let. Če Vam bo moje pisemce dobrodošlo, Vam hočem pisati še kaj. Ne zamerite slabi pisavi.

Vdano Vas pozdravlja

Franja Dolinškova.

Ljuba Franja!

Kakor vidiš, mi je Tvoje pismo dobrodošlo, zato pričakujem, da se iznova oglasiš. V prihodnjem pismu pa moraš povedati, kje bivaš, da Te ne bo treba iskati z lučjo ob belem dnevu po vsem širnem svetu!

Dragi gospod Doropoljski!

Dovolite, da Vam tudi jaz pošiljam par vrstic, v katerih opisujem najvažnejše dogodke svojega življenja.

Rojena sem dne 9. marca 1910 v Pulju na Primorskem. Obiskovati sem začela šolo sv. Cirila in Metoda v Trstu leta 1916, in tja do poloma. Tam mi je jako ugajalo in se mi je jako dobro godilo. Hitro potem so Italijani zasedli naše lepe domače kraje, in od tega časa naprej je bil konec našega lepega življenja na našem nezabljenelem in nerešenem Primorskem.

Odločila sem se rajši živeti, ko na veke trpeti pod tujim jarmom. Leta 1919, dne 18. avgusta sem odpotovala v Jugoslavijo, in sicer v Gornjo Radgono.

Tukaj sem obiskovala 4. razred šole pri Sv. Petru, kjer se tudi prav dobro učim in prepevam narodne pesmi, tudi obiskujem telovadno društvo „Sokol“.

Prosim, da me uvrstite med kotičkarje.

Srčno Vas pozdravlja

Romana Zornadova.

Odgovor:

Ljuba Romana!

Tudi Tvoj dom je v neodrešeni domovini, ki ji danes posveča „Zvonček“ poseben spis. Navdaja me upanje, da doživiš oni blaženi čas, ko boš videla svojo ožjo domovino srečno in osvobojeno ter združeno z Jugoslavijo!

Učitelju na grob.

P. Solanu Cirmanu, mojemu katehetu v Novem mestu, umrlemu dne 13. oktobra 1919:

Zaprla smrt je tebe v večni sen; v naročje te je vzela mati zemlja. — A tvoja duša v dve strani je poletela: v nebo k Bogu in med učence tvoje. — Kakor prelomljena bukev si padel na dvoje. A listi tvojih misli, vsa tvoja dela živela bodo v dnu srca; zelenel, cvetel bo trud tvojega dela — Na grob ti venec položim hvaležnega srca. Naj veseli se tvoja duša in naj prepeva v raju krasnem!

Joško Globevnik.

V prihodnjem letniku nameravamo začeti z opisovanjem naše neodrešene domovine v podobi in besedi. — Vabimo prijatelje svojega lista, naj nam pošljejo opise posameznih krajev (mest, trgov, vasi) s podobami (fotografijami) ter opise narodnih šeg in običajev, da bomo mogli mladino podrobno in natančno seznaniti z neodrešeno domovino.